

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ :

STÉPHANE MALLARMÉ :

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ.

Τοῦ Γαλάζιου τοῦ αἰώνιου ἢ ἤρεμ' εἰρωνία,
Ράθυμα ὄμορφη σὰν τὰ λουλούδια, βαραίνει
Τὸν ἀδύναμο ποιητὴ πού τὴν ἀξία του καταριέται
Ἐνάμεσα σὲ μὴν ἄγονη ἀπὸ πόνους ἔρημο.

Μὲ τὰ μάτια κλειστά, ξεφεύγοντας, τὸ νοιώθω πὸ κοιτάζει,
Μὲ τὴν ἔνταση ἑνὸς ἔλεγχου πὸν καταθλίβει,
Τὴν ἄδεια μου ψυχὴ. Νὰ πάω ποῦ ; Καὶ ποιὰν ἄγρια νύχτα,
Κουρέλια, στὴν ἀλγεινὴ τούτη περιφρόνηση νὰ ρίξω ;

Ἐομίχλες, ἀνεβεῖτε ! Τὶς μονότονες στάχτες σας ρίξετε τες
Μὲ μακρὰ θάμνοκοῦρελα στοὺς οὐρανοὺς
Ποῦ θὰ πνίξει τὸ μολυβόμαυρο τῶν χυνοπώρων βάλτο
Κι' ἓνα μεγάλο χτίσετε σιωπηλὸ πλαφόν !

Καὶ σύ, ἀπὸ τὰ ἔλη τῆς Λήθης ἔβγα καὶ μάζωξε
Στὸ διάβα σου, τὰ ὄχρα καλάμια καὶ τὸ βοῦροκο,
Ἐγαπημένη Ἐνία, μὲ κουρασμένο γιὰ νὰ σφραγίσῃς χέρι
Τὶς μεγάλες μαβιὲς τρύπες ποῦ, κακόβουλα, φτιάνουν τὰ πουλιά.

Ἐκόμα ! δίχως νὰ παύουν οἱ θλίβερές καπνοδόχες
Ἐς καπνίσουνε, κι' ἀπὸ καπνιὰ μιὰ ταξιδεύτρα φυλακὴ,
Μέσα στὴ φρίκη τῶν μαύρων ἰχνῶν της, ἄς σβύσει
Τὸν ἥλιο πού, κτρινωπός, στὸν ὀρίζοντα ξεψυχάει !

Ἐπέθανεν ὁ Οὐρανός.—Πρὸς σένα, ἔρχομαι ! ὦ ! ἔλη δῶσε
Τῆς Ἐμαρτίας καὶ τοῦ σκληροῦ Ἐιδανικοῦ τὴ λήθη
Στὸ μάρτυρα πὸν ἔρχεται νὰ πάρει μερικὸ στὴ στρωμνὴ
Ἐποῦχει πλαγιάσει τὸ καλότυχο κοπάδι τῶν ἀνθρώπων,

Γιατὶ θέλω, ἀφοῦ πιά τὸ κεφάλι μου, ἀδειασμένο
Σὰν τὸ βάζο μὲ τὸ φτιασίδι πὸν κοιτάται στὰ πόδια ἑνὸς τοίχου,
Στερήθηκε τὴν τέχνη νὰ στολίζει τὴν ὀλολύζουσαν ἰδέα,
Πένθιμα νὰ χασμιέμαι πρὸς ἓνα σκότεινο πεθαμὸ...

Μάταια ! Τὸ Γαλάζιο θριαμπεύει κι' ἀκούω το πὸν τραγουδάει
Μέσ' στὶς καμπάνες. Ψυχὴ μου, γίνεται φωνὴ
Γιὰ νὰ μᾶς φοβίσει πὸ πολὺ μὲ τὴ σκληρὴ του νίκη,
Κι' ἀπ' τὸ ζωντανὸ μέταλλο σὲ μαβιοὺς βγαίνει χαιρετισμούς !

Κυλά μέσ' στήν ὀμίχλη, παλαιῖκό καί διαπερνάει,
Ἴδιο σίγουρο σπαθί, τήν ἔμφυτή του ἀγωνία.
Ποῦ νά κρυφτῶ μέσ' στήν ἀνώφελη καί κακίην ἀνταρσία ;
Βρυκολάκιασα! Τὸ Γαλάζιο! Τὸ Γαλάζιο! Τὸ Γαλάζιο! Τὸ Γαλάζιο!

Poésies Complètes.

PAUL VERLAINE :

Η ΑΠΟΥΣΙΑ.

Ἄλλες δεκαπέντε μέρες καί πάνω ἀπὸ ἑξή βδομάδες
Κι' ὄλας !... Βέβαια πού, ἀπ' ὄλες τις ἀνθρώπινες ἀγωνίες
Ἡ σκληρότερ' εἶνε νά βρῖσκεται κανένας μακρυνά...

Γράφεις καὶ λές : « πόσον ἀγαπιούμαστε », φροντίζεις
Ν' ἀναπολεῖς κάθε μέρα τῆ φωνή, τὰ μάτια, τὶς κινήσεις
Τοῦ ὄντου πού εἶν' ἡ εὐτυχία σου, καὶ μένεις
Γιὰ ὧρες, νά μιλάς κατάμονος μ' ἐκείνην ὅπου λείπει...
Μὰ ὅ,τι σκέφτεσαι κι' ὅ,τι νοιώθεις
Κι' ἀκόμα ἡ κούβεντα σου μὲ τὴν ἀποῦσα, ἐπιμένουν
Νὰ σοῦ δείχνουντ' ὠχριασμένα καὶ λυπητερά πιστά...

Ἦ! ἡ ἀπουσία! τὸ φριχτότερο ἀπ' ὄλα τὰ κακά!
Νὰ παρηγοριέσαι μὲ φράσεις καὶ μὲ λόγια,
Νὰ ζητᾷς ἀπ' τ' ἀπειρο τὸ θλίβερο τῶν σκέψεων σου
Ὅ,τι θὰ μπόρῃς νά σὲ δροσίσει, κουρασμένες ἐλπίδες,
Καὶ νά μὴν ἀνασύρεις παρὰ πίκρες κι' ἀηδίες!
Ἄπέ, νά, διαπεραστικὴ καὶ κρύα σὰν τὸ σίδηρο,
Ταχύτερη ἀπὸ τὰ πουλιὰ κι' ἀπὸ τὶς σφαῖρες,
Κι' ἀπ' τὸ νοτιὰ στὴ θάλασσα καὶ τοὺς θυμούς του,
Φέροντας στὴ σουβλερὴ μύτη της, ἐν' ἀλάθευτο φαρμάκι,
Ποῦ ἔρχεται, μὲ τὰ βέλη ὅμοια, ἡ Ὑποψία,
Γέννημα τῆς συχαμερῆς κ' οἰκτρῆς Ἀμφιβολίας...
... Νᾶν' ἀλήθεια ; ἐνῶ στὸ τραπέζι μου γυρμένος
Διαβάζω τὸ γράμμα της μὲ δακρυσμένα μάτια,
Τὸ γράμμα της πού ὀλόκληρο εἶνε μιὰ γλυκεῖα ὁμολογία,
Μὴν τυχόν καὶ παραδίνεται αὐτὴ σὲ ἄλλες ἀσχολίες ;...
Ποιὸς ξέρει ; Ἐνῶ γιὰ μένα, ἐδῶ, μονότονες κι' ἀργές
Κυλοῦν οἱ μέρες, σὰν ἓνας ποταμὸς μὲ τοὺς ξεροὺς τοὺς ὄχθους,
Ἴσως τὸ τόσο ὠραῖο ἀχεῖλι της νάχει χαμογελάσει ;
Ἴσως νά εἶνε πολυχαρούμενη καὶ νά ξεχνάει ;...

...Καί, μελαγχολικός, τὸ γράμμα της ξαναδιαβάζω...

La Bonne Chanson.